
INHOUD BULLETIN NR. 52

- 2** **Voorwoord van de voorzitter**
Famke Kamphorst

- 3** **Van de penningmeester en Van het secretariaat**

- 4** **Twee oproepen**

- 5** **Leren voor het leven**
Ernst Hirsch Ballin

- 9** **Uitnodiging viering Dies Natalis 2015**

- 10** **Het milieuvraagstuk verleden, heden en toekomst**
Jacqueline Cramer

- 14** **De laatste ronde van Dr. Gunning**
Vincent Prange

- 17** **Publicaties van en over oud-leerlingen**

- 18** **Publicaties en Kort Nieuws**

- 19** **Dr. C.P. Gunning en WO II**
Vivian Colland

- 20** **Tevreden met mijn loopbaan**
Vivian Colland

- 22** **Vragen aan leerling TOEN en NU**
Sabine en Gideon Pinedo

- 23** **Mijn eerste weken als brugger**
Josephine, klas 1e

- 24** **DB 2014-2015: Semih Maras**
Romereis 2014: Willemijn

- 26** **Uit HALO anno nu**

- 28** **Loopbaanbijeenkomst Amsterdams Lyceum**

VOORWOORD VAN DE VOORZITTER

Beste OLO-ers!

Het is ongelooflijk maar er is alweer een jaar voorbij. Ook dit jaar is het bulletin goed gevuld, zelfs dikker dan voorgaande jaren. Zoals eerder gecommuniceerd willen wij een brug slaan tussen „oud” en „nieuw”. Oud-leerlingen betrekken bij huidige leerlingen, en andersom.

Afgelopen oktober hebben wij voor het eerst een loopbaanevenement georganiseerd op school voor alle vijfde klassers. Dit was een groot succes en zal jaarlijks plaatsvinden. Zie pagina 28 voor een leuk verslag.

Bijzonder was de boekpresentatie in de aula van Salo Muller, oud-leerling en fysiotherapeut (vroeger o.a. van Ajax). Na een mooi, ontroerend en zelfs humoristisch verslag van zijn nieuwste boek ‘Tot vanavond en lief zijn hoor!’ mocht hij het eerste exemplaar aan burgemeester Eberhard van der Laan overhandigen, wat een eer (!) voor de burgemeester...(Zie verder pagina 18).

In het bulletin vindt u leuke stukjes van de huidige leerlingen, zodat u leest en ervaart wat er zich zoal op uw school vandaag de dag afspeelt. Onze Paula weet elke keer weer oud-leerlingen te enthousiasmeren om een leuk verhaal te schrijven, over hun schoolperiode of over hun huidige werk. Ik wil Paula hier enorm voor bedanken: „Dank je wel lieve Paula”!

Voor volgend jaar kan ik u al verklappen dat de OLO een wijnproeverij organiseert in de aula op school. Op zaterdag 4 april 2015. Zet het alvast in uw agenda, Blackberry en/of Iphone. Vooral allemaal komen! Details volgen later nog.

Voor nu veel leesplezier en wellicht lezen wij uw stukje in het volgende bulletin of in een nieuwsbrief.

Vergeet vooral niet uw e-mailadres aan ons door te geven!

Famke Kamphorst

Van de penningmeester

Contributie 2015

Wij verzoeken u de contributie te voldoen met het ingesloten acceptgiroformulier, dan wel door rechtstreekse overboeking van € 12,50 op onze rekening NL06ABNA0467807493 (BIC: ABNANL2A) t.n.v. OLO te Warmond.

Wanneer u geen acceptgiro bij dit bulletin vindt, wil dit zeggen dat u al had betaald of dat u ons hebt gemachtigd de contributie te incasseren, zodat binnenkort € 12,00 automatisch van uw rekening wordt afgeschreven.

Van het secretariaat

Herdenking 1940-1945

Deze vindt plaats op vrijdag 24 april 2015 om 13.00 uur (aanwezig 12.50 uur).

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)
Een deel van deze namen werd al in de Nieuwsbrief van augustus vermeld.

Carol de Jong van Lier (1944)	Han van der Linden-Schadd (1941)
Paul Klaarwater (1967)	Eduard von Baumhauer (1950)
Carla Haitink-van den Broek (1942)	Dik Franken (1949)
Madeleine Gerritsen- Gastkemper (1952)	Rob Helweg (1943)
Constance Wibaut (1938)	Cees Feith (1959)
Rob Peelen (1947)	Lucie Rooker-Hoeve (1948)
Nico Sickler (1952)	Hetty Donselaar-Vollbracht (1948)
Lieuwe Visser (1959)	Gerrit Kouwenaar (1940)
Iedje Lopes Cardozo- Rosberger (1942)	Reinier Schoorl (1962)
Rudolf Boon (1941)	Herman Sickler (1942)
Kees van Steenderen (1948)	Arend Willinge Prins (1951)
Barbara Soleman (1984)	Willem Dukkers van Emden (1968)
Albert Rohde (1978)	Dolly Soer-Stoett (1946)
Madeleine Cohen (1956)	Marie Anne zur Mühlen (1954)
	Meile Haga (1943)

Twee oproepen

Zoals al vorig jaar werd aangekondigd: het juninummer zou vervangen worden door een digitale nieuwsbrief. Deze is inderdaad in augustus verzonden en we ontvingen veel positieve reacties.

Hebt u deze Nieuwsbrief niet in uw mailbox ontvangen? Dan missen wij dus in onze database uw e-mailadres. Laat ons dat s.v.p. weten op

info@amsterdamslyceum-olo.nl

In de toekomst zullen er aan de leden door de OLO meer informatie per e-mail worden verzonden in plaats van per post.

Computerloos?

Stuur ons een vervangend e-mailadres, dan blijft u toch op de hoogte.

Herinneringen aan Gunning

Om maar met de deur in huis te vallen, wat moeten we ons voorstellen bij de 'handslag' die rector Gunning de eersteklassers gaf ter inauguratie? En wie heeft deze 'handslag' zelf nog mee gemaakt? Dat zijn enkele van de vele vragen waar ik op stuitte bij de voorbereiding van een geschreven portret van de founding father van Het Amsterdams Lyceum.

Wie ik ben? Wel, Paul Gerretsen, voormalig rector van het Haagse VCL en oud-leerling van Het Nederlands Lyceum. Al enkele jaren doe ik onderzoek naar de wordingsgeschiedenis van het lyceum als schoolsoort, in het bijzonder die van de stichting van Het Nederlands Lyceum in 1909. In dat kader past ook de schets van Gunning waaraan ik in overleg met de rector begonnen ben.

Aan archiefmateriaal is er geen gebrek, maar het beeld zou wel verlevendigd kunnen worden aan de hand van persoonlijke herinneringen aan Gunning als rector en als persoon. Daarom zou ik het zeer op prijs stellen dergelijke herinneringen te weten te komen. Laat, wie mij daarmee kan helpen, niet schromen mij dit te laten weten. Telefonisch, per email of per brief.

Bij voorbaat dank! (Ik heb in dit opzicht via Paula al enige hulp gekregen)

Dr. P.W.J.L. Gerretsen, Hoofthofskade 72, 2526 KA Den Haag

Tel 070-3454866 of 0577-462406

gerretsen2@hotmail.com

PS. Deze vraag geldt overigens ook met betrekking tot de conrectoren Kettner en Hondius, alsmede Lies Visser, docent klassieke talen en Sem Dresden, docent Frans.

LEREN VOOR HET LEVEN

Er is, zoals we in mijn schooljaren (1962-1968) bij elke feestelijke gelegenheid zongen, “één beeld dat nooit vervaagt: dat is ons goed, ons trouw lyceum”. Paula van Cleef-Joachimsthal (eindexamenjaar een kwart eeuw vóór dat van onze lichting) vroeg mij al jaren geleden om in het OLO-bulletin te verwoorden wat de schooljaren voor mijn professionele taken hebben betekend en nog steeds betekenen. Nu zij op het punt staat het OLO-bulletin uit handen te geven, wordt het de hoogste tijd dat te doen. Waar staat dat beeld voor, dat nooit zou vervagen?

De winnaar van de Nobelprijs voor de literatuur 2014, Patrick Modiano, laat de lezer delen in de ervaring hoe wij terugkijken naar een ver verleden. We kijken door het matglas van de vervaagde beelden, proberen het beeld scherper te krijgen door de aandacht te richten op de fragmenten van herinneringen die we terugvinden in oude foto's en documenten. Het zijn vaak de hoogtepunten en schokkende gebeurtenissen die ons helder voor de geest lijken te staan, maar dat wat dagelijkse routine was, de vanzelfsprekende dingen van weleer, is weggezakt.

Wat hebben mijn schooljaren op het Amsterdams Lyceum mij geleerd dat mijn werk heeft beïnvloed? Heel veel, en niet alleen maar de lesstof waarover we proefwerken maakten en eindexamen deden. Meer en meer ben ik mij ervan bewust geworden hoe sterk die zes jaren Amsterdams Lyceum mij hebben gevormd. Als elfjarige kwam ik in 1962 binnen, onwennig te midden van zo veel grote jongens en meisjes. Mijn vader behoorde tot de overlevenden van de holocaust, net als de ouders van nogal wat klas- en schoolgenoten. Hij leefde met de intense wens om met mijn moeder, die hem had geholpen te overleven, nog leven te kunnen doorgeven. De mensen om ons heen verwonderden zich over een ogenschijnlijk bovenmatig veilig gezin, met heel weinig buitenleven, maar het verleden was onuitgesproken aanwezig in een existentieel gevoel van onveiligheid.

Mijn ouders hadden zeker een goed advies gekregen toen zij ervoor kozen mij niet naar het Barlaeus of het Vossiusgymnasium te sturen – dat leek destijds een voor de hand liggende keus voor scholieren die goed konden leren – maar naar het Amsterdams Lyceum. Sinds de oprichting was dat immers een school die veel deed om sociale vaardigheden te ontwikkelen, via de schoolclubs, wedstrijden en allerlei andere activiteiten die niet op het lesrooster staan. Broertjes of zusjes had ik niet, daarvoor was het in het leven van mijn ouders te laat. Graag wilde ik erbij horen als ik andere lyceïsten leuke dingen zag doen na schooltijd.

Dat te leren was een nog grotere uitdaging dan de lesstof, want ik moest sociaal nog veel bijleren; het waren soms harde lessen. Buiten schooltijd sprak ik af om met mede-lyceïsten een boom op te zetten en met sommigen heb ik ellenlange telefoongesprekken gevoerd of samen werkstukken en klankbeelden gemaakt, maar heel lang alleen maar getweeën.

De onderwerpen die ons bezighielden waren vaak politiek geladen, vooral de internationale actuele politiek van de verscheurde naoorlogse wereld. Thuis werd ik daarin gevoed door de fascinerende kenniskring van mijn ouders: juristen, vaak politiek betrokken, mensen uit de wereld van de boeken, en mijn vaders huisvriend Pijper, die arabist was en de oorlog in Indië had overleefd. Maar meedoen met een sportclub, of samen naar dat leuke café verderop fietsen, was er niet bij. Gelukkig lieten de leraren die geloofden in de pedagogische formule van het Amsterdams Lyceum het daar niet bij. De weken op Wolkenland behoorden tot de mooiste van mijn schooljaren. We studeerden toneelstukjes in, of deden iets muzikaals. In de vierde klas gingen we zoveel van elkaar houden dat het voor sommigen – zeker ook voor mij – een hele ingreep was dat we als alfa's en bèta's in de vijfde klas uit elkaar werden gehaald. Met veel nieuwe klasgenoten in V α en VI α en nog steeds dezelfde toegewijde klasleraar drs. W.A. Visser (Latijn) kwamen we in 1968 aan de eindstreep.

De levenslessen in die laatste twee jaren waren in allerlei opzichten beslissend voor wat ik later ging doen. Als ik terugkijk door het matglas van de herinnering waren dat de meest uitdagende en vormende jaren. Met vallen en opstaan ontdekte ik steeds meer hoe leuk het was om dingen samen te ondernemen, vooral in de nieuwe schoolclub die we de naam “Politiek-Sociale Club” gaven, met de leraar dr. A.A. van Wijnkoop (aardrijkskunde) als “beschermheer” vanwege de school. Aan interesse geen gebrek: Amsterdam was in 1965-1966 het tafereel van rellen en een revolte tegen de traditionele bestuursstijl die na de oorlog in Nederland was hersteld, het Midden-Oosten hield velen van ons bezig, vooral na de Zesdaagse Oorlog tussen Israël en de Arabische buurlanden in 1967, nieuwe politieke partijen (D'66, PPR) bepleitten ingrijpende staatkundige en maatschappelijke veranderingen, en velen van ons – ook ik – zagen onszelf vol ambitie als bouwers van een nieuwe toekomst. We gingen op excursies naar Den Haag, namen deel aan het brede jongerenberaad van de gemeente Amsterdam, organiseerden discussieavonden met jonge politici zoals Ed van Thijn en Hans Wiegel in de aula van onze school. Het was ook de tijd van

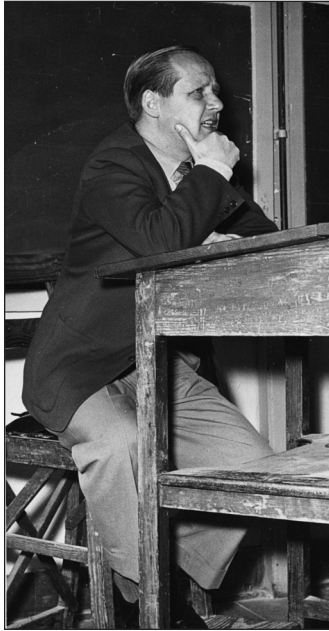
ongekende feestelijkheden op en om de school, vooral het vijftigjarig bestaan dat we met een lustrumnummer van de schoolkrant vol historische interviews markeerden, terwijl anderen – onder wie klasgenoten – met begeleiding van de leraar Nederlands H.A. Tholen – hij had nog met Wim Sonneveld samengewerkt – een weergaloos muzikaal cabaret maakten.

Was dan wat ik buiten de schooluren deed, het belangrijkste van wat ik als Amsterdams Lyceïst heb geleerd? Misschien wel, maar ik zou de school tekort doen wanneer ik voorbij zou gaan aan het belang van de ook in retrospectief ongelooflijk goede, veeleisende leraren. Wat een jurist – zeker diegenen die zich met Nederlands, Europees of internationaal publiekrecht bezighouden – niet kan missen, is kennis en inzicht in de geschiedenis. In Vα en VIα werd geschiedenis als stevig eindexamenvak gedoceerd door drs. P. Schraa, eind 2011 overleden. Het accent dat hij legde op maatschappelijke en culturele ontwikkelingen heeft mijn juridisch denken gevormd nog voor ik aan mijn studie aan de Universiteit van Amsterdam begon.

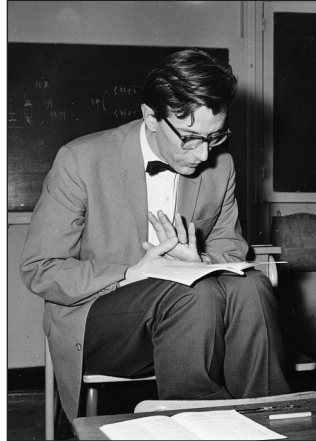
Mijn eindexamenscriptie ging over de geschiedenis van de rechten van de mens. Toen ik over de rechten van de mens in 2011 mijn inaugurele rede hield aan de Universiteit van Amsterdam, had ik zo graag mijn leraar van weleer speciaal begroet, wat ook was gebeurd als de gezondheidstoestand van zijn vrouw hem niet thuis had gehouden. Drs. W. Nijland gaf Duits, maar wilde ons eigenlijk filosofie doceren door Karl Jaspers te laten lezen: *Vom Ursprung und Ziel der Geschichte*, een knap moeilijk boek over de Achsenzeiten, met ideeën die nu mee richting geven aan mijn onderzoek naar de betekenis van de vrijheid van religie. Talen en veeltaligheid waren wel het opvallendste kenmerk van die twee laatste schooljaren. We leerden ze te lezen en in welverzorgd Nederlands te vertolken, vierentwintig lessen per week. Het is misschien wel de manier waarop wij vijf talen leerden, klassieke en moderne, die – zonder dat ik mij dat toen realiseerde – mij heeft geleerd waarop het in de ontwikkeling van het publiekrecht in onze pluriculturele wereld aankomt: het algemeen-menselijke te verstaan, het onderscheidende te waarderen, en het eigene in dialoog verder te ontwikkelen.

Ernst Hirsch Ballin

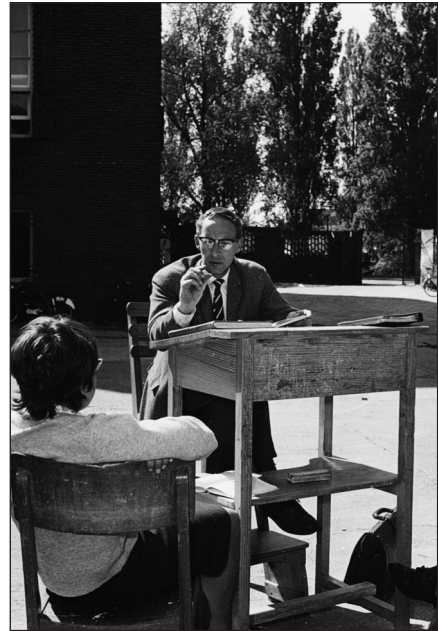
* op de volgende pagina vindt u nog foto's van de genoemde docenten [red]

drs. P. Schraa

drs. W.A. Nijland

H.A. Tholen

Examenklas VIa 1968

*staand geheel links: Ernst Hirsch Ballin; drie plaatsen naar rechts:
wijlen drs. W.A. Visser, klassenleraar en weer drie plaatsen n.r.
drs. J.R. Tjepkema, conrector*

OLO DIES 2015

Op **zaterdag 7 februari 2015** vindt de jaarlijkse viering plaats van de 98ste Dies Natalis. Met veel plezier nodigen wij u uit de viering in de aula van de school bij te wonen. **Het programma begint om 15.00 uur. De school is open vanaf 14.30 uur.** De bijeenkomst eindigt om ca. 17.30 uur.

We hebben gekozen voor een iets andere opzet van de middag. Drie sprekers, allen oud-lyceïst, zullen een korte (“tedex-achtige”) presentatie geven.

- **Welkomstwoord** van Famke Kamphorst, voorzitter OLO bestuur

- **Gaat onze taal teloor?**

Reinout Hogeweg (1968) berijdt (niet: bereidt!) enige van zijn stokpaarden over de stand van zaken van de Nederlandse taal in een *flitspresentatie* van max. 15 minuten. Als oud-redacteur van HALO ging hij *natuurlijk* Nederlandse taal- en letterkunde studeren in Amsterdam en hij gaf daarna decennia les en college op een lyceum en een hogeschool. *Eigenlijk* een bericht van de *zeg maar* frontlinie *dus...*

- **De Dodo**

Kenneth F. Rijdsijk (1987) studeerde fysische geografie aan de UvA. Op verzoek van een archeologiecollega hielp hij mee met archeologische opgravingen op Mauritius. In 2005 deden ze een geweldige ontdekking, een natuurlijk massagraf van eilanddieren waaronder de beroemde dodo!

- **Van Lyceïst tot DJ**

Kostas Hom (1989), oud-regent. Hij komt iets vertellen over zijn werk en carrière als diskjockey en organisator van grote evenementen. Met muziek!

Hierna zal de rector de ‘jongens en meisjes’ weer als vanouds toespreken.

Wij horen graag vóór 5 februari of u het voornemen hebt aanwezig te zijn. Op bijgaand formulier staan de mogelijkheden van aanmelding aangegeven.

We hopen u op 7 februari te mogen begroeten!

het OLO-bestuur

HET MILIEUVRAAGSTUK: VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST

Jacqueline Cramer

Na haar gymnasiumopleiding aan het Amsterdams Lyceum (1969) en de studie biologie werkte Jacqueline Cramer in diverse functies binnen de wetenschap, milieubeweging, het bedrijfsleven en van 2007-2010 als minister van VROM (Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer). Momenteel is zij hoogleraar duurzaam innoveren en directeur van het Utrecht Sustainability Institute. Wij vroegen haar te verwoorden wat haar speciale belangstelling voor het milieu had opgewekt.

In mijn schooltijd aan het Amsterdams Lyceum was het milieuvraagstuk geen thema. Ik leerde van mijn biologieleeraar Van Beusekom alles over planten en dieren. Maar milieuvervuiling kwam in de schoolboeken niet voor. Mijn belangstelling hiervoor stamt uit 1969. Ik ging toen na mijn middelbare school op een beurs studeren in de Verenigde Staten. Een gastgezin vroeg mij om voorafgaand daaraan een maand bij hen in huis te verblijven om te wennen aan de Amerikaanse cultuur. Dit gezin woonde prachtig in de heuvels van Los Angeles. Een zwembad in de tuin, een luxe keuken en steak bij het ontbijt. Maar toen ik naar buiten liep, zag ik in plaats van L.A. een witte deken. Op mijn vraag hoe dat kwam, antwoordde de vrouw des huizes: “Dat is smog veroorzaakt door autoverkeer”. Bij mij viel toen het kwartje: *Stel je voor dat de wereldbevolking blijft groeien en steeds meer mensen zo rijk worden als dit gezin, dan wordt de aarde toch onleefbaar?* Vanaf dat moment heb ik me met het milieu beziggehouden: in de wetenschap, de milieubeweging, binnen het bedrijfsleven, in de overleconomie en als minister van Ruimte en Milieu. Er is sinds eind jaren '60 veel veranderd in positieve en negatieve zin. Daarom ben ik zowel hoopvol als zorgelijk over de toekomst.

Opkomst van het milieuprobleem

Rond 1970 komt het onderwerp ‘milieu’ voor het eerst prominent op de maatschappelijke agenda. De negatieve milieugevolgen van de snelle economische groei na 1945 werden voor steeds meer mensen zichtbaar.

Zeker waar het ging om lokale verontreiniging werd het probleem direct tastbaar. Bijvoorbeeld in het Rijnmondgebied waar zich een grote concentratie bedrijven had gevestigd, kregen de burgers in de omgeving gezondheidsklachten; zij begonnen de druk op de overheid op te voeren. Ook de schuimkoppen op het

water door overdadig gebruik van fosfaten in wasmiddelen waren een teken aan de wand.

Uiteenlopende boeken verschenen begin jaren 70 op de markt, die de ernst van het milieuprobleem aankaartten. Een van de meest invloedrijke boeken uit die tijd was ongetwijfeld het rapport aan de Club van Rome 'De Grenzen aan de Groei' van Dennis Meadows uit 1972.

In die jaren waren het vooral wetenschappers, verontruste burgers en de media die als eersten het milieubewustzijn katalyseerden. Zij verenigden zich in lokale en landelijke milieuorganisaties en werden de luis in de pels van de overheid. In reactie hierop pakte begin jaren 70 de overheid de handschoen op en speelde een dominante rol in het onder controle krijgen van vooral lokale milieuproblemen. De overheid trachtte middels wet- en regelgeving bedrijven aan milieueisen te laten voldoen.

Stappen voorwaarts

Sinds 1970 is er op milieugebied in Nederland een flinke stap voorwaarts gezet door alle partijen: overheid, bedrijfsleven, milieuorganisaties en burgers.

Aanvankelijk stond de bestrijding van de verontreiniging door wet- en regelgeving centraal. Zowel de overheid als het bedrijfsleven gingen de beperkingen inzien van deze benadering. Voor het aanpakken van lokale verontreiniging van water, bodem en lucht had wet- en regelgeving weliswaar tot resultaten geleid. Maar voor milieuproblemen op Europees of mondiaal niveau was de regelgeving ontoereikend. Ze was te zeer korte termijn gericht en erg gedetailleerd.

Deze onvrede bij zowel overheid als bedrijfsleven leidde in de jaren 80 tot een nieuwe benadering van het milieubeleid. Het bedrijfsleven begon zelf meer verantwoordelijkheid te nemen voor het milieuvraagstuk. Zij beseften dat milieu en economie hand in hand konden gaan. Naast wet- en regelgeving werden instrumenten ingezet die zelfregulering binnen bedrijven bevorderden. Dit was een combinatie van fiscale en financiële prikkels, convenanten, innovatiegelden, financiering van trainingsprogramma's en voorlichting. Doordat overheid en bedrijfsleven de aanpak van het milieuprobleem steeds serieuzer namen, veranderde de opstelling van milieuorganisaties. Zij bleven negatieve milieueffecten aan de kaak stellen, maar werden ook gesprekspartner van overheid en bedrijfsleven. Hun organisaties groeiden uit tot professionele instellingen die over grote milieudeskundigheid beschikten.

De grootste uitdagingen

Rond de eeuwwisseling waren veel van de lokale en regionale milieuproblemen – althans in Nederland – beheersbaar gebleken. Ze bleven wel continu aandacht vergen, maar de prioriteit verschoof naar het aanpakken van de belangrijkste mondiale duurzaamheidsvraagstukken: klimaatverandering, behoud van biodiversiteit en toenemend grondstoffengebruik en –schaarste.

Deze mondiale duurzaamheidsvraagstukken zijn tegelijkertijd het meest complex en het moeilijkst oplosbaar. Zorgen dat de aarde gemiddeld niet meer dan 2°C opwarmt ten opzichte van het begin van het industriële tijdperk, dat we de biodiversiteit in stand houden en de voorraden grondstoffen en water op aarde niet uitputten maar in de kringloop houden. Het goede nieuws is dat we door in te zetten op een zorgvuldige omgang met grondstoffen en energie en op een toenemend gebruik van duurzame energie, naast milieuwinst ook enorme kostenbesparingen kunnen realiseren. De initiële investeringen voor duurzame energie zijn nu weliswaar nog relatief hoog, maar de gebruikskosten praktisch nihil.

Wanneer het volume duurzame energie toeneemt, zullen op termijn de investeringskosten steeds verder dalen. Ook efficiëntieverhoging van grondstoffengebruik levert enorme kostenbesparingen op. Het consultancybureau McKinsey rekende in 2011 uit dat dit wereldwijd zo'n 2,9 tot 3,7 biljoen kan opleveren in 2030. Voor de Europese Unie is dit volgens een studie van de Ellen MacArthur Foundation uit 2012 380-630 miljard euro per jaar.

Ondanks alle positieve signalen zijn de tot nu toe genomen maatregelen onvoldoende om de enorme opgave waarvoor we als mensheid staan te realiseren. Technisch kunnen we al veel. Waar het op vastloopt is de moeilijkheid bestaande systemen en gevestigde economische belangen te transformeren en consistent overheidsbeleid te voeren over een langere tijdsperiode.

Positieve signalen

Hoopvol zijn alle initiatieven van bedrijven en burgers in binnen- en buitenland die met succes laten zien dat duurzaamheid loont. Ze vertegenwoordigen een duurzaamheidsbeweging die veel breder is dan 40 jaar geleden. Deze beweging maakt werk van energiebesparing, grootschalige toepassing van duurzame energie en het sluiten van kringlopen. Hun succesverhalen hebben een aantal zaken gemeen. In het veranderingsproces nemen voortrekkers die vertrouwen uitstralen de leiding. Er komt samenwerking tot stand tussen alle belanghebbenden. Er worden nieuwe business modellen en financiële arrangementen ontwikkeld om de opgave te kunnen bekostigen. Daarnaast wordt een aantal specifieke acties en maatregelen genomen om de zaak vlot te trekken. In alle gevallen

draait het om het hebben van vertrouwen in elkaar en de wil om gezamenlijk nieuwe ontwikkelingen in gang te zetten.

De technologieën zijn voorhanden en kunnen qua efficiëntie en effectiviteit nog flink verbeterd worden. Of we de technologische mogelijkheden benutten, is een maatschappelijke keuze. Technologie ontwikkelt zich niet in een vacuüm. Het vergt een transformatie op technologisch, economisch, sociaal-cultureel en institutioneel vlak. Bestaande belangen, structuren en culturen houden dit vaak tegen. Het vergt een ‘coalition of the willing’ die de wil en moed heeft om het transformatieproces vlot te trekken. Als we als samenleving willen evolueren in de richting van een economie gebaseerd op een duurzame energievoorziening en handelen in kringlopen, is het noodzakelijk om daarvoor een bewuste keuze te maken.

DE LAATSTE RONDE VAN DR. GUNNING

door Vincent Prange

Mijn “loopbaan” op Het Amsterdams Lyceum begon in het schooljaar 1952 - 1953, het eerste jaar dat de school onder leiding kwam van een nieuwe rector: Ir. Van den Broek. Toch heb ik een eigen herinnering aan de “oude” rector, dr. Gunning. Hoe dat kwam?

Wel, iedere nieuwe leerling werd voordat hij of zij tot het Amsterdams werd toegelaten persoonlijk door hem op de lagere school bezocht en door hem aan de Curatoren voorgedragen voor toelating. Het Curatorium was een indrukwekkend gezelschap van professoren en meesters in de rechten, die dus over mijn toekomst zouden gaan beslissen op de al dan niet gunstige voordracht van de heer Gunning, die dit als laatste activiteit als rector zou verrichten. Geen wonder dat het Amsterdams bekend stond als “de school van Gunning”!

Onwetend van dit alles werd ik op een mooie zomerdag in mei 1952 door het schoolhoofd van mijn lagere school, de Watergraafmeerse Schoolvereniging, samen met nog twee klasgenoten in zijn werkkamer geroepen om kennis te komen maken met dr. Gunning.

Nieuwsgierig, maar ook diep onder de indruk traden wij de kamer binnen. Daar zat hij dan: naar mijn gevoel toen en de herinnering nu een rijzige man, grijs borstelig haar, bril en een zeer vriendelijk gezicht. “Zo, jullie willen dus naar het Amsterdams Lyceum?”. Toen wij daarop bevestigend knikten zei hij: “Nou als jullie dat willen zal ik kijken of er nog een plaatsje vrij is”. Wij kregen (denk ik) bij afscheid een hand en dat was het.

Op 27 mei 1952 viel de door Gunning persoonlijk met de vulpen ondertekende brief thuis in de bus met de boodschap dat ik “namens de Docentenvergadering onder goedkeuring van Curatoren op grond der aangaande hem ingekomen verklaringen door hem was toegelaten tot de eerste klasse”. Een prachtige brief, gedrukt op zeer mooi papier en gesteld in een onnavolgbaar plechtig (en kronkelig) Nederlands! (Zie foto).

Op de eerste schooldag werden alle leerlingen in de aula geroepen en voerde de nieuwe rector Ir. Van den Broek het woord. De aula maakte die eerste keer een

HET AMSTERDAMS LYCEUM

DR. C. P. GUNNING
RECTORAmsterdam-Z., 27 Mei
Valeriusplein 15

1952

Aan:

De Weledelgeboren Heer J. M. Prange
Radioweg 16
AMSTERDAM - O

Namens de Docentenvergadering van Het Amsterdams Lyceum heb ik het genoegen U mede te delen, dat zij, onder goedkeuring van Curatoren, besloten heeft Uw zoon op grond der aangaande hem ingekomen verklaringen toe te laten tot de eerste klasse van Het Amsterdams Lyceum.

Gaarne spreek ik hierbij de hoop uit dat de leerling aan de verwachtingen, die wij menen van hem te mogen koesteren, zal beantwoorden en dat de jaren, die hij op ons Lyceum zal doorbrengen, voor zijn ontwikkeling goede vruchten zullen afwerpen.

Inliggend doe ik U toekomen een schoolreglement, een formulier voor de bindende aangifte, alsmede enkele verklaringen nodig voor de berekening van het schoolgeld. Beleefd verzoek ik U deze ten spoedigste ingevuld en ondertekend aan ons te willen terugzenden.

Een lijst der aan te schaffen boeken en het nieuwe leerplan met verdere gegevens hopen wij U over enige tijd toe te zenden.

Namens de Docentenvergadering,

Rector.

onvergetelijke indruk op mij. Een soort kerk met veel glas in lood en een enorm orgel, dat door een van de leraren, Dr. Van Wijk, werd bespeeld. Daar hoorde ik voor het eerst het Lyceumlid: “Hallo op ’t feestelijk samenzijn”. Een lied dat ik in de jaren daarna nog vaak zou zingen en dat ik ook nu nog moeiteloos kan reproduceren. Ik heb begrepen dat het lied veel leerlingen in de duistere oorlogsjaren van grote steun is geweest en dat het “lyceumfluitje” toen een belangrijk herkenning- of waarschuwingssignaal was. Ik wil er daarom sterk voor pleiten dat het lyceumlid (desnoods met nieuwe tekst) in ere wordt hersteld. Sommige tradities mogen echt nooit verloren gaan!

Na het zingen werden de nieuwe leerlingen een voor een naar voren geroepen en werd de lyceumdas uitgereikt. Ik weet niet meer wat de meisjes kregen, maar ongetwijfeld zal dat een lyceumsjaal geweest zijn. Elk Diesfeest heb ik het zilvergrijs (wit)-blauwe streepjesding gedragen, maar nu kan ik hem helaas nergens meer vinden. Wat ik mij verder herinner, was dat de toespraak van de heer Van den Broek veel geroezemoes veroorzaakte. Alles zou anders worden, veel minder feesten, meer huiswerk, minder tradities en minder clubleven.

Gelukkig viel het naar mijn gevoel in de jaren daarna mee met de veranderingen. Dr. Gunning liet zich evenwel nog weinig zien op school, ook al woonde hij dicht in de buurt en bleef hij nog jaren officieel verbonden als pedagogisch adviseur.

PUBLICATIES VAN EN OVER OUD-LEERLINGEN

Bob van Blommestein (1963): Het Parool PS 3 september 2014, Amsterdammer van de dag, naar aanleiding van de tentoonstelling *Kunst & gastronomie* van zijn aquarellen van de laatste twintig jaar.

Interviews met **Bernard Haitink (1940)**, door Niek Nelissen:

Als je het een beroep kunt noemen – gesprekken met Bernard Haitink over zestig jaar dirigeren. Uitgeverij Thoth.

Elf jaar was **Ruth Post-Hooykaas** toen zij in 1942 in het Jappenkamp Banjoebiroe op Java werd geïnterneerd. In haar dichtbundel *Vlakke Meetkunde* beschrijft zij haar ervaringen en die van haar moeder in drie hoofdstukken: *Opgesloten, Bevrijding en Holland.* Uitgeverij Palmslag, 2013. Details zie www.palmslag.nl. In 1946 werd Ruth leerling van onze school aan welke tijd zij de volgende herinneringen bewaart:

Na de oorlog

Als je in Holland een adres had om heen te gaan, mocht je uit Batavia vertrekken en mijn oom, die aan de Koninginneweg in Amsterdam woonde, nam ons – mijn moeder, mijn broer en mijn zusjes – in huis. Mijn vader bleef voor zijn werk in Indië. Er moest een school worden gezocht en mijn moeder wilde ons niet naar de overbruggings-HBS sturen, we moesten naar een gewone school. Maar die scholen namen ons niet aan, te lastig met dat kampverleden. Alleen 'Het Gunning' nodigde mij uit voor een gesprek.

Ik herinner me een wandeling met de conrector, Kettner; hij luisterde naar wat ik in de drie kampjaren aan onderwijs had gehad en besloot dat ik naar een klas mocht waar ik een jaar te oud voor was, en zo kwam ik in mei 1946 in de tweede klas. Ik vond het heerlijk om naar school te mogen gaan, maar voelde me daar volstrekt vreemd. Ik wist niet hoe ik een klaslokaal binnen moest gaan, wat je moest zeggen, hoe je aan een mening ergens over moest komen. Kleren? Liedjes? Filmsterren? Geen idee.

In mijn klas zaten veel door de oorlog beschadigde leerlingen, maar dat wist ik niet, er werd niet over gepraat. We deden veel samen: dauwtrappen in de roeiboten van de school, fietstochten, naar het buitenbad als het warm weer was. En de onvergetelijke werkweken van de heer Van Delft.

Daardoor ontdekte ik het gewone leven.

PUBLICATIES EN KORT NIEUWS

Pieter Hulst (2007): Het Parool PS 6 september 2014, Interview over zijn werk bij de Amsterdamse TV-zender AT5, waar hij ‘met charme’ onder meer het programma *Straten van Amsterdam* presenteert en over de jeugdserie *Pieter in de prehistorie* bij de VPRO-TV.

Ernst Hirsch Ballin (1968) ontving op 30 oktober jl uit handen van de Franse Ambassadeur de versierselen van Officier de la Légion d’Honneur. Deze onderscheiding werd hem door de President van Frankrijk toegekend voor zijn ‘belangrijke bijdrage aan de goede verstandhouding tussen Frankrijk en Nederland’.

Salo Muller (1953): *Tot vanavond en lief zijn hoor! oorlogsherinneringen*. Uitgeverij Verbum.

‘Ga maar rustig slapen’, luidde het advies van minister president Colijn in de jaren dertig toen de dreiging van Hitler wel heel erg duidelijk voelbaar werd. Wim Kan sneerde later dat het niet echt een stille nacht was geworden. Ondanks de beladen geschiedenis van die bezwerende opmerking, gebruikte burgemeester Eberhard van der Laan gelijksoortige woorden om Salo Muller (1936), voormalig verzorger van het glorieuze Ajax met Piet Keizer en Johan Crujff, gerust te stellen als het gaat om het nieuwe antisemitisme waar ook Amsterdam mee te maken heeft.

Muller was in de aula van zijn oude school Het Amsterdams Lyceum om zijn boek ‘Tot vanavond en lief zijn hoor!’ te presenteren. Het eerste exemplaar werd overhandigd aan de burgemeester.

In het boek beschrijft Muller boeiend hoe hij als klein joods jochie tijdens de oorlog van het ene naar het andere onderduikadres was gesleept, terwijl zijn ouders waren opgepakt en in Auschwitz zijn omgekomen.

Tegen de burgemeester vertelde hij dat het antisemitisme van dit moment hem bang maakt. Terwijl zijn secretaris een prefab speech in de hand had, sprak Van der Laan geïmproviseerd uit zijn hart. Muller was zichtbaar blij met deze woorden. En nu maar hopen dat die geruststelling ook echt iets waard blijkt te zijn in de praktijk.

Patrick van den Hanenberg
docent geschiedenis

Dr. C.P. Gunning en WO II

*Herinneringen aan dr. Gunning, overgeleverd door brieven
aan mijn oom Walter Dulken vlak na de tweede Wereldoorlog.*

Vivian Colland

Onlangs kreeg ik de briefwisseling in handen tussen de toenmalige rector dr. Gunning en mijn oom en wil dit graag delen met de OLO.

Mijn oom, in 1937 uit Nazi-Duitsland gevlucht, werd op Het Amsterdams Lyceum geplaatst. Dat verliet hij in 1939 om via Engeland veilig in de VS aan te komen. Vlak na de oorlog schreef hij zijn oude rector minstens twee keer en kreeg hij een ontroerende brief terug. Deze brieven heeft hij steeds 'in zijn altijd klaar staande koffer onder zijn bed' bewaard. Pas na zijn overlijden vorig jaar werden ze door mijn tante gevonden en aan mij gegeven.

De brieven zijn in hun geheel op te vragen bij mij: vcolland@xs4all.nl

Citaten uit de brief van 4 aug 1945 van oud rector Gunning aan mijn oom:

Beste Walter,

Je brief van 11 juni ontving ik in dank en goede orde. Wat heb je me daar een genoeg mee gedaan. (...) Nu na deze oorlogstijd zijn zulke berichten dubbel welkom. Ik was dankbaar dat je in Amerika zat, daar heb je het tenminste goed gehad. Nu, wij hebben ons door deze tijd heengeslagen. Het zijn wel bitter zware jaren geweest. Je hebt natuurlijk gehoord, dat ik drie en een half jaar als Rector ontslagen ben geweest en ook, dat ik een paar maanden in het Concentratiekamp in Amersfoort heb gezeten. (...) Tal van oud-leerlingen hebben in de strijd het leven gelaten. Maar ik kan met trots zeggen dat alle oud-leerlingen zich nobel en goed hebben gedragen. Velen zijn gefusilleerd. Zij allen hebben het ideaal hooggehouden, zij hebben hun geweten zuiver weten te houden. Dat is hoofdzaak. Van zeer velen heb ik brieven gekregen, waarin zij schreven, dat datgene wat wij getracht hebben ze op school mee te geven, hun op moeilijke ogenblikken tot daadwerkelijke steun en hulp is geweest.

(...) Je herinnert je misschien dat ik vroeger ook altijd gezegd heb, dat het mij weinig interesseerde, wat je tijdens je schooltijd van je school vond, maar dat het mij veel interesseerde wat je er tien jaar later van vond. (...)

Onze school is zwaar gehavend uit de oorlog tevoorschijn gekomen. Mejuffrouw Krijn is naar Polen gedeporteerd en wij hebben niets meer van haar vernomen. (...)

Wat de Duitsers hier in ons land en ook in Duitsland in de concentratiekampen hebben gedaan, tart werkelijk alle beschrijving. Dat mag de wereld nimmer vergeten. Wij willen ons niet door haat en wraak laten leiden, maar het vreselijke onrecht dat geschied is, mag ook niet worden uitgewist: want zo alleen zullen we het Duitse volk goed kunnen helpen en op kunnen heffen uit zijn diepe val. (...)

Een stevige handdruk van je oud-Rector,

C.P. Gunning

TEVREDEN MET MIJN LOOPBAAN

Vivian Colland, eindexamen 1967

Studie: ontwikkelingspsychologie

Studie en keuzemomenten:

Omdat het altijd al mijn droom was medicijnen te gaan studeren, heb ik bewust gekozen voor gymnasium bèta. Ik was niet echt 'n 'bèta' en met name stereo en natuurkunde hebben me heel wat hoofdbrekens gekost. Biologie, scheikunde en algebra gingen me gelukkig heel goed af; dat compenseerde de rest dus ruim voldoende, zodat ik meteen de studie medicijnen in kon stromen.

Eenmaal aan de studie begonnen bleek dat het met name fysiek te zwaar was. Ik was zwaar teleurgesteld. Mijn 'droom' om kinderarts te worden, was in duigen gevallen. Een tweede keuze was wel meteen bepaald: dan maar kinderen helpen door kinderpsychologie/ontwikkelingspsychologie te gaan studeren aan de UvA, waar ik in 1990 promoveerde.

Mijn laatste functie vanaf 2006 tot mijn pensionering op 1 april 2014 was Hoofd van de Psychosociale Afdeling van het Emma Kinderziekenhuis in het AMC, dwz leiding geven aan een kleine zestig psychologen, medisch maatschappelijk werkers, pedagogisch medewerkers en psycholoog-onderzoekers.

Naast management begeleidde ik vele studenten, werkte ik met chronisch zieke kinderen en hun ouders, deed ik mee aan wetenschappelijk onderzoek en ontwikkelde ik voor de tweede keer een zogenaamde speltest, nu voor kinderen met hemofilie. Een heel leuke en uitdagende baan waarin alle ervaring van de voorgaande jaren benut kon worden. Hoe is het zover gekomen?

Al tijdens de studie had ik een leuke combibaan: wetenschappelijk student-assistent bij Proefkreche 70, een peuterschoolproject om peuters uit achterstandswijken te stimuleren via allerlei activiteiten, zoals muziek, taal oefeningen, toneel, beweging enz. een betere start op de kleuterschool te geven. Dit werd tot vele jaren later wetenschappelijk geëvalueerd.

De eerste belangstelling voor de combinatie van wetenschappelijk onderzoek met de klinische praktijk was gelegd. Meteen na mijn afstuderen kon ik uit twee soorten banen kiezen: aan de universiteit of bij het Astmacentrum *Heideheuvel* in Hilversum. Ik koos er bewust voor om mij eerst klinisch verder te scholen en de toen bestaande kinderpsychotherapieopleidingen te gaan volgen.

Dertig jaar lang (gebeurt niet vaak meer!) werkte ik bij het nationale Astmacentrum *Heideheuvel* – nu onderdeel van Merem – , tevens de enige obesitaskliniek voor kinderen in Nederland.

Zolang met plezier volgehouden mede omdat ik na mijn promotie in 1990 ook parttime aan een universiteit werkte om wetenschappelijk onderzoek te leiden rond mijn specialiteit – hulpprogramma's en tests ontwikkelen en evalueren voor kinderen met astma en later ook andere chronische aandoeningen.

Ik heb dergelijke programma's opgestart bij de afdeling Kindergeneeskunde van het VUmc, bij het EMGO instituut van de VU en tenslotte bij de vakgroep Gezondheidspsychologie van de Universiteit Utrecht. Een prachtcombinatie om zowel in de klinische praktijk als met research over de praktijk bezig te zijn. Gedurende al die jaren heb ik tientallen studenten begeleid wat betreft hun klinische en/of hun wetenschappelijke stage. Tevens was ik co-promotor voor verschillende promovendi en opleider van de Vereniging voor Gedragstherapie. Kortom, heel inspirerende activiteiten en al met al een loopbaan die mijn wens om kinderarts te worden met gemak heeft kunnen compenseren.

Herinneringen aan ons – Hi Ha Heum - Amsterdams Lyceum

Het meeste indruk heeft op mij, als aankomende 12-jarige leerling en de jaren daarna, Wolkenland gemaakt. Niet alleen het spannende om met kinderen die je niet kent een paar dagen op stap te zijn, slaapzalen en het 'niet-slapen' te delen, maar vooral ook het accent van teambuilding, wat vooral naar voren kwam bij de bonte avond en de vaak hilarische voorbereidingen daarop. Ook de interlyceales en het orkest waar ik als dwarsfluitiste in zat, hebben een gevoel van solidariteit gegeven dat op die leeftijd heel belangrijk is.

Wat ik echter als gymnasiast gemist heb, zijn goede lessen in geschiedenis (algemene, Romeinse, Griekse) waar ik gymnasiasten van andere scholen enthousiast over hoorde praten, ook na hun schooltijd. Als meisje was ik natuurlijk verliefd op de mooie meneer Krijn (conrector en docent scheikunde). Niet verliefd op hem, maar wel waardering hadden we voor de heer Van Bruggen (Duits). Een ijdele dandy, in een zalmrose-kleurig automobiel rijdend; hij gaf echter goed les en liet ons moderne boeken lezen, een verademing vergeleken bij Frans en Engels. Verder zijn er helaas geen leraren geweest die op mij een grote, onuitwisbare indruk hebben gemaakt.

Het belangrijkste van de middelbare school is vooral: een besef van het belang van tolerantie en een paar heel goede vriendschappen die tot op de dag van vandaag zijn gebleven.

VRAGEN AAN LEERLING TOEN EN LEERLING NU

Moeder Sabine TOEN / zoon *Gideon NU*
Beiden (oud)leerling van Het Amsterdams.

Naam Sabine Pinedo / *Gideon Kraaijenhagen*
Geboorteplaats Willemstad, Curaçao / *Amsterdam*
Leeftijd 44 / 13
Klas VWO / *G2A*

(verwachte) eindexamenjaar) 1990 / 2018

Waarom Amsterdams? Wij woonden naast de school op de Jan van Goyenkade /
mooie, leuke sfeer, mooie tradities

Favoriete vak Nederlands en geschiedenis/ *geschiedenis en biologie*

Favoriete leraar Hendriks (Nederlands) en Colle (wis- en natuurkunde) /
Winkel (biologie) en Vollenbronck (wiskunde)

Wat wilde je later worden en wat ben je geworden? Dokter, dit ben ik ook
geworden (internist)

Wat wil je later worden? *Weet ik nog niet precies, misschien Archeoloog,
voetbal-commentator*

Heb je een schoolliefde (gehad)? Ja, Marc Godfried (zat bij ons in de klas) / *nee,
nog niet*

Mooiste herinnering op school? Wolkenland vlak voor de eindexamens en Rome
reis / *eerste klassentoernooi en Wolkenland*

Wat vond/vind je het leukst aan school? De contacten, vrienden die je maakt,
onbezonnenheid / *nieuwe vriendschappen sluiten*

Mooiste herinnering aan Wolkenland Nachtwandeling, gezamenlijk studeren
voor de eindexamens / *De viering van mijn 12e verjaardag*

Leerlingen anno nu

Mijn eerste weken als brugger!

Op de eerste schooldag was ik erg enthousiast. Ik voelde me meteen thuis. Ook omdat mijn ouders, tantes, nicht en zus op Het Amsterdams Lyceum hebben gezeten (mijn zus en nicht zitten nog op school). De leraren zijn erg aardig en grappig. Mijn mentor is meneer Vollenbronck, hij is ook mijn wiskundeleraar. Onze eerste SO was voor Frans en onze eerste proefwerk was voor wiskunde.

Drie weken voor de herfstvakantie was onze klas naar Wolkenland. Iedereen had het naar zijn zin en was enthousiast. We hadden een boomhut gebouwd met de hele klas. Het resultaat was erg cool en mooi. De acts op de Bonte avond waren ook heel leuk, mooi en grappig. Twee jongens speelden heel mooi piano. Twee meisjes gingen elkaar blind opmaken. Dat waren de leukste acts vind ik. Op de terug weg was iedereen moe en blij om thuis te zijn.

Een week voor de vakantie hadden we onze eerste activiteitenweek! Iedereen was erg zenuwachtig. We hadden op maandag een Frans proefwerk, op dinsdag geschiedenis proefwerk, op woensdag aardrijkskunde proefwerk, op donderdag Engels proefwerk en op vrijdag “de dag van de spelling” dictee. In de activiteitenweek ging onze klas aan ons herbarium werken, naar het kerkje naast de AVIO, naar het van Gogh museum en het aardrijkskunde-wiskunde project. Voordat we naar het van Gogh gingen hadden we nog een schilderij gemaakt met contrast kleuren. Een herbarium is een werkstuk over bladeren.

Ik was blij dat het vakantie was, want ik was erg moe en had zin in niks!

Geschreven door: Josephine klas: 1e

DB 2014-2015

Ik ben Semih Maras (klas V5B) en ik ben dit jaar verkozen tot regent, de campagneweek was ontzettend leuk, maar soms niet even aardig gespeeld. Gelukkig zijn mijn team en ik hier buiten gebleven en hebben ons best gedaan om er een leuke week van te maken. Doormiddel van een flashmob en een interactieve speech met de onderbouw hebben wij ook veel jongere leerlingen aangesproken. Wij willen namelijk dat ook zij iets te zeggen krijgen. Doormiddel van een e-mail adres kunnen ze ons altijd bereiken, zo kunnen wij hun ideeën, suggesties en kritiek te horen krijgen. Stel er is een kritiek punt, kunnen wij dit vertellen in de leerlingenvergaderingen zonder dat zij zelf aan het woord hoeven te komen. Verder willen we er vooral een leuk jaar van maken met film avonden en leuke schoolfeesten. Dit wil ik bereiken met mijn top team.

Onze vice regent is Sophie van der Kar, zij zat in het campagneteam en we hadden samen besloten om mee te doen met de verkiezingen. Penningmeester is David Bolink, hij deed ook mee met de verkiezingen en was 2e geworden en had een goede auditie. PR is Ezra van der Schaaf, zij zat in het campagneteam en is een heel aardig en een hard werkend lid. Secretaris is Bo Troost, zij zat ook in het campagneteam en is een persoon waarmee je altijd kan lachen. Sportcommissaris is Sara Piantanida, zij deed ook al mee met de campagneweek en was heel aardig tegen ons. Cultuurcommissaris is Igor Ooteman, hij had een goede auditie en is een heel aardige jongen en we denken dat hij perfect in ons team zal passen. Onderbouw lid is Destiny Ebinum, wij vonden dat ze een sterk karakter had en goed bij ons zal passen. Wij hebben heel veel zin in het komende jaar en gaan ons uiterste best doen.

Romereis 2014

In oktober is de hele vijfde klas een week naar Rome geweest. De 150 leerlingen en de 15 docenten werden over drie vluchten en drie hotels verdeeld. Ik zat in de groep van hotel Capitol en wij moesten ons al om 05.00 's ochtends verzamelen op Schiphol. Wij waren ook de eerste groep die aankwam in Rome. Iedereen was natuurlijk enorm moe, maar je zag het enthousiasme in ieders blik. We waren zo benieuwd hoe dé Romereis, de reis waar je al vijf jaar op wacht, zou gaan worden.

De reis ging prima. De rij voor de douane duurde heel lang, dus veel tijd tussen het binnen zijn en het boarden was er niet. Ondanks dat hadden sommigen toch tijd gevonden om nog een sigaretje op te steken voordat we bij de gate aanwezig moesten zijn... Ons hotel was namelijk echt hét rokershotel, haha. We hadden

wat vertraging bij het vliegen, maar toen wij eenmaal de airport uitliepen in Rome, lachte de zon onze witte koppies tegemoet en waren de moeheid, hoofdpijn en andere vervelende kwalen verleden tijd. De bus die school speciaal voor ons had gehuurd was heel leuk, doordat we eindelijk wat konden zien van Rome en haar omgeving. Toen we eenmaal bij ons hotel aankwamen, wilde iedereen van zijn bagage af en zich even optutten om daarna Rome in te gaan. De kamers zagen er oké uit en dat was voor iedereen erg rustgevend, aangezien we het daar een week lang mee moesten doen... Toen iedereen zich had opgetut kon de Romereis eindelijk echt van start gaan:

Goh, wat hebben we veel gezien en alles verspreid over de hele week. We begonnen bij het Pantheon, Piazza Navona en de Trevifontein, die helaas verbouwd moest worden en nauwelijks te zien was... Verder liep je rond door de kleine smalle straatjes en mooie pleinen. Elke dag moesten twee leerlingen iets vertellen over een door de leraar gegeven onderwerp, bijvoorbeeld het Pantheon of één van de vierhonderd kerken. Ik had het onderwerp 'Scala Santa' en de kathedraal 'San Giovanni in Laterano'. 's Avonds gingen we met het hele hotel een avondwandeling maken. De volgende dag (zaterdag) was het weer hetzelfde verhaal: rondlopen maar dan door een ander buurtje, twee presentaties, oude gebouwen bekijken, musea in etc.'s Avonds waren we deze keer wel vrij en we spraken met ons hele jaarlaag af bij de Spaanse Trappen. Door de nieuwe alcoholwet mochten wij natuurlijk niet drinken als zestien/zeventien jarigen, dus waren er 's avonds in het hotel vaak blaastesten. Uit ons hotel was er niemand die gepakt is met een alcoholpercentage. Zondag was het een beetje anders, toen hadden we gewoon een programma tot 13.00 's middags met je eigen groepje, maar daarna hadden we vrij. Bijna iedereen ging toen naar het strand in Ostia, een stadje net buiten Rome. Heerlijk was het en een en al gezelligheid! De dagen daarop waren gewoon allemaal hetzelfde qua bezigheden. Alsnog heel boeiend en leuk natuurlijk! De laatste hele dag in Rome (donderdag) waren we 's middags weer vrij. Ik ging na de lunch naar het strand om met zon en zee de week af te sluiten en ook het zomerse vakantiegevoel. 's Avonds ging iedereen met zijn eigen groepje uit eten in een door de leraar gekozen restaurant, waarna elk hotel zich ergens ging verzamelen om zelf gemaakte liedjes voor te dragen aan elkaar. Het was erg leuk om elkaars creaties te horen en ook die van de leraren. Ons liedje ging zo: We like the pizza/We like lasagne/We like the churches/We like the monuments/We are in Rome/And never want to go home. Daarna gingen we een ijsje eten en naar het hotel om ons op te laden voor de ochtend daarna. Mijn leukste ervaringen waren het Forum Romanum, het Capitolijns museum, door het oude getto lopen en het plein Campo de Fiori.

Willemijn (V5A)

uit Halo anno nu

DE EQUALIST

door Mo Eldawoudy

Het begint bij een idee, een droom, een ideaal. Het beeld dat de media creëert van vrouwen moet veranderd worden. Of..: waarom hebben zo weinig vrouwen hoge posities in besturen en verdienen vrouwen gemiddeld zoveel minder? Op zich is zo'n idee goed, maar jammer genoeg hangt het feminisme al 50 jaar in het dromerige ideeëngedeelte. Deze ideologie weigert te erkennen dat het benoemen van idealen wat anders is dan het nastreven van diezelfde idealen. Het is makkelijk om je bek open te trekken over milieuvervuiling, dierenrechten of wereldvrede, maar de echte veranderingen in deze wereld worden bereikt door degenen die werkelijk wat ondernemen.

Het woord feminisme is in de kern al verrot. Hoe kan je voor gelijkheid strijden als het woord zelf juist een superioriteit tegenover de man benadrukt? Het Latijnse 'femina' betekent namelijk vrouw. Feministen zeggen gelijkheid te willen. Waarom zijn het dan geen equalisten? Het feminisme biedt geen oplossingen. Positieve discriminatie is niet positief. Ik zou mij er als allochtoon niet prettig bij voelen als ik aangenomen zou worden op grond van de wens dat er meer culturele diversiteit op de werkvloer zou moeten komen. Zo zou een vrouw ook haar twijfels moeten hebben bij positieve discriminatie. Feministen wijzen naar mannen om het maar op te lossen, terwijl het vooral bij vrouwen zelf ligt. Als iemand van Marokkaanse afkomst ben ik blijer als ik een hoogopgeleide Marokkaan in de media hoor praten over hoe niet alle Marokkanen het slecht doen dan dat een Nederlander voor mij zegt: 'laat ze toch lekker met rust'. Alsof ik een minderwaardige groep ben die dit niet zelf kan. Als een jongen wordt uitgelachen of gepest om zijn handicap zal ik het voor hem opnemen, maar waarom zou ik het opnemen voor de vrouw en haar daarmee kleineren tot iemand die het zelf niet kan. Ik zal proberen om mijn dochter de waarde van hard werken en onafhankelijkheid te leren. Dan kan ze voor zichzelf kiezen of ze een professor wil worden of een huismoeder. Welke van de twee ze ook wordt, ik zal haar keuze respecteren, omdat niemand deze voor haar heeft gemaakt. In Nederland hebben vrouwen gelijke kansen. Zij kunnen naar school, werken en hebben bovenal de keuze om te gaan en staan waar ze willen. Het feminisme is in Nederland dus in feite irrelevant. In bijvoorbeeld Saudi-Arabië daarentegen mogen vrouwen niet eens autorijden. Strijd voor de vrouwen daar. Ik zeg ook dat de vrouwen daar voor hun rechten moeten strijden. Strijd voor jezelf door hard te werken, bewijs dat er geen ongelijkheid is, maak vooral je eigen keuzes. Strijd net als ik tegen feminisme.

uit Halo anno nu

DE FEMINIST

door Hajar Fargan

Beste Mo....‘Bewijs dat er geen ongelijkheid is’?

Ik vraag je om uit deze naïeve bubbel te stappen en met mij mee te lopen door een willekeurige stad, waarin ik als vrouw word gezien als een stuk vlees.

Probeer eens te leven met een lager salaris dan je collega’s die precies hetzelfde werk doen. Sta één dag in de schoenen van een vrouw aan de top en dan smeed ik je nog te durven beweren dat er geen ongelijkheid is.

Ergens is het wel waar dat het woord ‘feminisme’ ongelukkig is gekozen, maar om de hele beweging dan af te schrijven als dromerig en verrot is enigszins bekrompen.

Ook de bewering dat het feminisme blijft hangen in een dromerig ideeëngedeelte is een bewijs van een beperkt perspectief. Het feminisme heeft niet alleen de vrouw geïntroduceerd op de arbeidsmarkt, maar ook gezorgd voor gelijk stemrecht en een verbeterde sociale positie van de vrouw. Mo, wellicht zou het verstandig zijn om je eerst eens goed in te lezen, voordat je een gehele beweging van zowel mannen als vrouwen afschrijft.

Er is geen weldenkende feminist die streeft naar een gelijke positie door middel van positieve discriminatie. Ik ben het met je eens dat positieve discriminatie niet positief is. Positieve discriminatie is een schijnoplossing. En laat dat nou net de reden zijn dat een intellectuele feminist zich nooit schuldig zou maken aan positieve discriminatie.

Hoe bedoel je ‘strijd in Saudi-Arabië voor de vrouwen?’ Mogen wij hier in Nederland niet strijden voor de vrouwen omdat andere mensen het erger hebben? Zo lust ik er nog wel een paar: laten we stoppen met geld inzamelen voor Kenia, want in Ghana hebben ze nog minder. Laten we vooral Kenia in een neerwaartse spiraal duwen door haar niet te helpen, maar in Ghana, dames en heren, zijn we heel goed bezig. Wat een onzin! Problemen zijn altijd erg en het is irrelevant om verschillende problemen met elkaar te vergelijken. Het gezegde van de appels en peren ken je wel, hè?

De keuze van je dochter respecteren omdat zij die heeft gemaakt en niemand anders is een waardevolle mindset. Het feminisme wil een wereld creëren waarin jouw dochter meer keuzes heeft. Een wereld waarin jouw dochter niet in een hokje wordt geduwd door de maatschappij, een wereld waarin mannen zich niet bedreigd voelen door succesvolle vrouwen. Als wij daar nou allebei naar gaan streven, kan het me weinig schelen hoe jij het wil noemen.

Loopbaanbijeenkomst Amsterdams Lyceum

De OLO organiseerde 21 oktober jongstleden een loopbaanbijeenkomst op Het Amsterdams Lyceum. Tijdens deze bijeenkomst vertelden OLO-leden over hun beroep en ervaringen. Het doel was om de huidige leerlingen praktische informatie en tips te geven bij de keuze van een vervolgopleiding en carrière. Onder de OLO-leden die hun ervaringen deelden, bevonden zich een rechter, een econoom, een filosoof, een coach, een ICT-er, een museumdirecteur, een journalist en iemand uit de reclame.

Het evenement was een daverend succes. In totaal 162 leerlingen van de bovenbouw deden mee aan deze bijeenkomst. Veel leerlingen hadden nog geen idee wat ze wilden worden maar werden geïnspireerd door de bijeenkomst om er structureel over na te gaan denken. Anderen hadden dit wel maar wisten niet wat ze konden verwachten. Daar speelde de OLO op in en gaf ze praktische tips en andere zaken om mee te nemen bij hun uiteindelijke keuze.

Er was ook een prijsvraag aan de bijeenkomst verbonden die werd gewonnen door een leerlinge die op de vraag wat ze later wilde worden, antwoordde: “Ik wil later planoloog worden, want dan is het net of je de hele dag Sims [redactie: een computerspel] speelt”.

Van de bijeenkomst is ook een rapportage gemaakt door Radio TV Noord-Holland die op TV is uitgezonden. Deze is via internet nog te bekijken op de website www.rtvnh.nl onder de rubriek “uitzending gemist”. Deze uitzending was tijdens het programma “NH Leeft” van dinsdag 21 oktober om 14:00u. De schoolleiding was erg enthousiast over de loopbaanbijeenkomst en wil het graag als jaarlijks event laten terugkeren. Door kennis en ervaring te delen, probeert het OLO-bestuur een brug te slaan naar de huidige generatie leerlingen. En dat willen we steeds vaker gaan doen dus daar werken we samen met onze leden graag aan mee. Wij willen iedereen die zich vanuit de OLO heeft aangemeld voor dit event, nog hartelijk danken.

Remy Manck